

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2-50 Dln.

OPERA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1935/36

Katarina Izmajlova

(Lady Macbeth iz Mcenska)

Premijera 12. februarja 1936

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : M. BRAVNIČAR

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 12. februarja 1936

Dimitrij Šošakovič — Katarina Izmajlova (Lady Macheth iz Mcenska)

O ruskem sodobnem glasbenem ustvarjanju dolgo let nismo ničesar zvedeli. Edino, kar je prišlo iz ruskega glasbenega življenja na sporede v zahodno Evropo so bile skladbe Stravinskija, ki itak stalno živi v Parizu, in skladbe Prokofijeva, ki je ostal v Rusiji; oba pa sta še iz vrst tistega pokolenja, ki si je še pred vojno utrlo pot čez mejo svoje široke domovine. Zadnje čase so po Evropi sukali nekaj filmov s sodobno rusko operetno glasbo, o ruski operni tvorbi nas je neposredno seznanjal kvečjemu le radio. Vsa gledališča so komaj čakala, kedaj se pojavi na obzorju nova ruska operna zvezda, da bi videli in slišali, kaj prinaša novega ruski človek, ki je zrastel v novih, po revoluciji ustvarjenih razmerah. Ruska umetnost je bila zahodnemu Evropecu vedno mikavna in privlačna; odkrivala mu je svojevrsten notranji, a resničen svet, elementaren v čustvih, brezobziren v odkritosrčnosti in globok v občečloveških osnovah. Skoraj dvajset let je bila Rusija duhovno popolnoma odrezana od Evrope. Po radiu, ki ne pozna mej, se je izvedelo včasih, da ruska umetnost snuje in kuje še z večjo intenziteto kakor prej, da uspeva glasbeno življenje bujneje kakor pred vojno, da so nastopili umetniško pot mladi talenti, ki razodevajo vse prvine ruskega duševnega življenja in ustvarjajo prepričevalna dela neposrednih učinkov. Radovednost, nestrpnost čakanje, senzacija po novih delih in vsi takšni razlogi psihološko utemeljujejo vzrok, zakaj so gledališča tako hlastno planila po Šošakovičevi »Lady Macbeth«, čim se je pojavila na evropskem trgu. Podobno kakor sedaj »Lady Macbeth«, se je pred leti godilo Křenekovi jazzovi operi »Jonny svira« in Weinbergerjevemu »Švandi«, vendar stoji »Lady Macbeth« na veliko višji umetniški stopnji, zato smo prepričani, da ji ne bo treba deliti iste usode.

Tudi takrat je gledališča objela neka psihoza in omenjene opere so šle iz hiše v hišo, dokler niso obrale pol sveta. Vzrok

takšnim pojavom je bržkone tudi v tem, da je takozvani železni spored povsod že zelo izčrpan, novih, učinkovitih oper pa ni toliko, da bi zadostovale za nadomestek. Šostakovič je v kratkem času postal moda in si je osvojil že skoraj vsa evropska gledališča.

V Ljubljani je tega mladega ruskega skladatelja nedavno predstavila našemu občinstvu Ljubljanska filharmonija z njegovo drugo simfonijo. Že v simfoniji smo spoznali velik talent mladega glasbenika, ki obvlada vso skalo duševnih ganotij ter je silno neposreden, prepričujoč, v sredstvih pa neproblematičen in ljudsko moderen. Šostakovič ne filozofira v svojih delih in ne rešuje novih oblikovnih, harmoničnih ali kontrapunktičnih problemov — Šostakovič muzicira vedno in povsod. Od zlate, srednje črte se ne premakne preveč na levo, niti ne sili v abstrakcijo, ker želi najbrže, da bi ga razumeli vsi. Čeprav je otrok revolucije in v njej vzgojen, se idejno močno drži stare tradicije. Čajkovski in Musorgski sta mu vzora, poleg teh dveh še Stravinski. V svoji operi »Lady Macbeth« se Šostakovič drži stališča, da mora orkester pri dramskem dogajanju aktivno sodelovati, to se pravi vloga orkestra ne sme biti samo v tem, da podpira in spremlja vokalno linijo, kakor trdijo nekatere teorije o moderni operni tvorbi. Orkester je integralni del dramske stavbe, torej s simfoničnimi zarodki, kakor pri nemških romantikih R. Wagnerju in R. Straussu. Skladatelj »Lady Macbeth« pa tudi pevskih glasov ne zapostavlja, da bi jim s takozvanim recitativnim govorom vzel prvenstveno mesto, da bi ga na njih škodo dal izključno orkestru. Mojstrsko izenačuje simfonično in vokalno stran; vse pevske vloge so zložene na širokih kantilenah in je pevski glas, ta najpopolnejši ljudski instrument, izkoriščen v vseh svojih izraznih možnostih.

Način, kako je skladatelj dramsko snov glasbeno zagrabil, poznamo že od Musorgskija. To je skrajni realizem, ki hodi vestno in vzporedno s sceno ter jo glasbeno podslikuje in podčrtava, če je potrebno celo z najbolj drastičnimi glasbenimi sredstvi. Šostakovič je za »Lady Macbeth« zložil glasbo ostre karakteristike in samolastnega kova. Na oder je postavil dramo strasti, ki uničujejo in privedejo do razpada. Z njo prikazuje hišo groze, muke in besov. Dramsko vsebino črpa skladatelj iz novele ruskega pisatelja N. Leskova iz časov suženjstva. Zanimiva je skladateljeva izjava, zakaj je izbral prav to snov: »To snov sem izbral, ker je novela Leskova po svojem bogastvu v dramskih in socialnih motivih posebno prikladna za opero, kakor jo potrebujemo. Menda ni v vsej ruski literaturi dela, ki bi podajalo v tako živih barvah položaj žene v stari Rusiji. Stremel sem za tem, da upodobim glasbeni jezik (izraz) v svoji operi čimbolj preprosto in izrazito.«

Dimitrij Šostakovič je učenec leningradskega konservatorija. Sedaj je star šele 30 let. Opero »Lady Macbeth« je začel skladati l. 1930., a dovršil jo je v decembru l. 1932., torej jo je zložil med svojim štiriindvajsetim in šestindvajsetim letom. Še pred »Lady Macbeth« je zložil komično opero »Nos«, iz katere izvajajo na koncertih posamezne glasbene točke. Na evropskih koncertnih odrih so v zadnjem času zelo pogosto na sporedih njegove tri simfonije, suite in sonata za violončelo.

Prva uprizoritev »Lady Macbeth« je bila istočasno v Leningradu in v Moskvi. V Leningradu je bila uprizoritev v Malem gledališču pod taktirko Samosuda in v režiji znanega Smoliča. V Moskvi pa je to delo uprizoril Nemirovič Dančenko. Pevci, ki so prvi podajali vloge v »Lady Macbeth« so bili sami mladi ljudje in so se popolnoma vživeli v značaj glasbe, zato je bil uspeh novega dela sodobne ruske operne tvorbe že doma nenaavadno velik. Takoj po prvih izvedbah v Leningradu in Moskvi je »Lady Macbeth« uprizorila Civic opera v Chicagu in šla s tem delom na turnejo, pri kateri je sodeloval filadelfijski simfonični orkester. Prva evropska izvedba »Lady Macbeth« je bila v Stockholmu, prva slovanska evropska izvedba pa nedavno v Bratislavi. Ljubljana je v tem vrstnem redu šesto mesto, ki uprizarja »Lady Macbeth«.

M. B.

Ost.:

Šostakovič: Ekaterina Izmajlovna

Tisti, ki je živel v deželi, ki se imenuje na geografski karti Rusija, tisti bo razumel in vedel, da je to dežela tisočerihi mo:žnosti, da je tam mogoče, da postane nemogoče — mogoče, da se tam vezejo, gibajo in razčlenjujejo vse zadeve tega sveta na svojstven način... — Tam se zadenejo in zaleté ena v drugo dve poluti, Evropa in Azija, vstok in zapad... Tam, samo v tej brezmejni deželi je mogoče, da se rodi nekaj, česar še ni bilo...

Pravim: rodi se Nekaj, česar še ni bilo! Mi stari dobrodušni buržuji pravimo: na svetu ni ničesar novega več, vse se ponavlja! Je že prav! Pa nas poduči ta nova opera, vsaj v zadevah opernih, da je genialnemu tvorcu odprto še vedno tisočero oknic, fastoček in dveri, da zleze, spleza in objame in zmaga nad ono publiko, ki ljubi lepe valcerje in celo fokstrote, ki so bili pred desetimi leti anathema. — Vse to se je bratcu Šostakoviču posrečilo. Ako pravim posrečilo, nikakor ne oddajam glasbenega mnenja, temveč čisto osebno impresijo, ki ga je delo napravilo v poteku vaj name! — Silno delo! Genijalno delo! Drzno delo! —

Da, drzno delo! Vendar ako pride nekdo in pravi, da je to atavizem, da je to Azija, oni tajni Orient, ta se moti. To je Rusija v vsej svoji brezmejnosti, taka je vselej in vedno bila... Dežela tisočerih možnosti... Zakaj izdelajo lahko tamkaj tankov 8000 na leto, Zakaj so traktorji nadomestili govedo?... Zakaj? Zakaj? Zato, ker je tam neizrabljenih sil, ker je med milijoni duš padlo tudi marsikatero zrno v one brazde, kjer je genijalnost.

*

Konvojni, ki je stražil dvaintrideset avstrijskih ujetih oficirjev je dejal: Rosija bila tjomnaja — i tjomnaja ostajot poka mir budjet. — In profesor slavistike na moskovski trgovski visoki šoli e dejal: Rosija, Rosija, bilá nečesanaja, tjeper s tebjá parik snjali... Oba sta imela prav i konvoj in univerzitetni profesor...

*

Delo okrog Ekatarine mi je prav posebno ljubo. Zakaj? Zato, ker mi je drag spomin na leta preživeta v tej zagonetni deželi, kjer je dejansko toliko novega in zanimivega. Zato je ta opera za onega, ki pozna kraje, deželo, ljudi — živa podoba in odkritje.

Saj novo ni — vsebinsko! Saj je tu naš prijatelj Gorki in Tolstoj, saj poznamo »Na dnu« in »Moč teme«, poznamo Dostojevskega... vendar k vsemu se je pridružil duh genijalnega komopnista, ki dviga z zvoki lobanjo z naših meščanskih glav, ki nam zasučé možgane.

*

Romantika? Realizem? Ne! V tej glasbi, ki je moderna kot pravijo, je povedano vse, prav vse, do poslednjih skrajnosti in režiserju je dana poleg vsega lepega, naloga, da ublaži, da ne hodi povsem za glasbo — mora jo včasih zatajiti, ne zaradi prepričanja, temveč radi vseh ljubeznivih okolnosti. Da, res, tudi radi estetike! Ker Bog mi je svedok, teater ima tudi svojo mero, povsod, ne samo pri nas — zato pa delo ni nič manj genialno!

*

Naša uprizoritev je šla iz režijskih vidikov za tem, da ohrani polno estetsko čustvovanje, da se ne dotakne nikjer bolnih in občutljivih točk. Vse ono pa, kar je dano človeku, kar je vrelo večnosti, kar je vrelo poeta in umetnika, tisto je ostalo nedotaknjeno.

*

Preverjen sem, da je slovenska opera storila s tem delom v svojem programu mogočno zarezo, ki je vsaj toliko vredna, kot ona od »Treh oranž«, — Ako bodo slovenski pevci po dru-

gih jugoslovenskih odrih prinesli solidnost študija — za nas bo to le dobro. — 20. aprila se prično v Beogradu vaje za isto opero — tedaj je vse to že za nami — in vendar bo slovenska opera stala pred novimi zaslugami, prva se je podala na pot za novimi odkritji.

Vsebina

I. slika: Katarina se dolgočasi v svoji sobi: »Mravlja vlačilke in slamice, krava ti daje mleko, dninar siplje zlato pšenico«, le zanjo ni dela, brez pomena živi. Stari Boris Timofejevič, njen tast, sitnari in ji očita: »Peto leto teče, pa še nič otrok!« Tudi ona bi jih rada imela, saj bi bilo pri hiši veselejše. Stari, ki je prišel naročit gobe, svojo najljubšo jed, ji še naroči naj pripravi strupa za podgane. »Ti sam si podgana, zate bi bil strup!« se utrga mladi ženi iz srca polnim gneva. Na daljnem mlinu je voda predrila jez; njen mož Zinovij potuje tja, zato pride, da bi se poslovil od žene. Obenem predstavi očetu novega hlapca Sergeja. Stari zahteva, naj žena priseže zvestobo, kajti človek nič ne vé, kaj se lahko pripeti mladi ženi. Blebetava Aksjuša izpove gospodinji vse, kar vé o novem hlapcu, ki da je babjek od sile. Stari ji tudi zdaj ne prizanese, češ, niti solze ni potočila za možem.

II. slika: Hlapci se šaliyo in zabavajo z Aksjušo. Katarina jih ošteje, posebno pa Sergeja, ki je med njimi najbolj predrzen. Tudi sedaj se ne da ugnati, temveč se loti same gospodinje. Stari Boris razžene radovedneže ter zažuga Katarini, da bo vse povedal možu.

III. slika: Spet je noč. Katarini ni do spanja, toda stari jo nadzira. Težko ji je pri duši, oh, če bi lahko živela kot ona golobčka pod streho, ki ju tolikokrat opazuje. Nima prostosti, nima perot, da bi vzletela, nima dragega. Ali bo sploh doživela ljubezen? Nekdo trka. Sergej je to, ki bi rad knjigo, da bi bral. Dolgčas mu je. Neženirano se spusti v razgovor z gospodinjo, ter ji tolmači svoje poglede na njen položaj. V svoji predrznosti pa gre dalje. Pogumno nadaljuje tam, kjer ga je prekinil stari Boris. Žena se sicer upira, vendar se slednjič uda.

IV. slika: Stari Boris ne more spati. Da, to je starost. Tudi se mu zdi, da se že nekaj noči plazijo okoli hiše tatovi. Pri Katarini opazi luč. Tudi ona ne more spati; ej, če bi bil vsaj deset let mlajši! Z okna pleza nekdo v dvorišče. Stari ga prestreže — Sergej je namišljeni tat. Stari skliče slugo, zahteva nagajko. Sam bo kaznoval predrzneža! Katarina bi ga rada branila, toda nihče se ji ne upa odpreti vrat. Zato spleza na pol brezumna ženska skozi okno, le da bi ubranila ljubega pred blaznim starcem. Sergeja zaklenejo v skladišče. Stari je postal lačen. Zahteva gob. Slugo pošlje za sinom: greh je v hiši. Katarina prinese staremu hrano. V svojem besu mu je nasula strupa

v jed. Kmalu se pokaže strašen učinek. Umirajočemu vzame žena ključ, da bi rešila dragega. Delavci priključijo popa, kateremu se umirajoči izpove. Katarina pojasnjuje njegovo smrt, češ, prenajel se je gob, od katerih je marsikdo umrl. Da bi zakrila svoje dejanje toži bridko nad mrtvim tastom.

V. slika: Katarina ne najde več miru. Pekočo vest bi rada utopila v opojnosti objema svojega Serjože. Vsako noč se ji prikaže Borisov duh. Boji se ga in mu kljubuje. Serjoža jo skuša umiriti. V tihi noči sliši bližajče se korake. Psi ne lajajo; to je njen mož, Zinovij. Poln očitkov in namigavanj je njun pomenek, ki konča s pretepom (v katerega poseže tudi Sergej) in z Zinovijevo smrtjo. Oba se zgrozita nad svojim dejanjem. Da bi zakrila zločin, skrijeta truplo v klet.

VI. slika: Celo na poročni dan s Sergejem postaja Katarina zamišljena pred kletjo, tako da postanejo ljudje pozorni. Predvsem zapiti mužik, ki sluti v njej posebno dobro kapljico. Ne more se premagati ter vlomi vanjo. Strašen smrad ga prepodi. V kleti je zakopano Zinovijevo truplo. Njegova prva pot je na policijo.

VII. slika: Policaji se dolgočasiyo. Dela ni, dohodki so mali »komaj zadostujejo za petke«. Stražnik prižene čudaškega učitelja »nihilista«, ki trdi, da imajo tudi žabe dušo »malo, toda ne neumrjočo«. S smehom ga odslovijo. Daleko važnejša je vest zapitega mužika, ki jo vodja hlastno ujame, saj je itak nevoljen, da slaviyo pri Izmajlovih svatbo »brez vikših«.

VIII. slika: Svatba je v polnem teku. Razen ženina in neveste so vsi židane volje. Pred vsemi starešina, kateri venomer ponavlja svoj vzklík: »grenko«, t. j. vino in sladko, če se mladenca ne poljubi. Končno prevzame vse spanec. Z grozo opazi Katarina šele zdaj, da je nekdo vlomil v klet. Hitro skleneta pobrati denar in ubežati. Toda prepozno. Policija je pred durmi!

IX. slika: Obsojence ženejo v Sibirijo. Neskončna je pot po nepreglednih stepah, vrsta za vrsto leno polzi... a orožniki so brez usmiljenja... Trudni se vsi vležejo na vlažna tla, da prenočijo. Z zadnjimi prihranki podkupuje Katarina stražo, da bi se lahko sestala s Sergejem. Toda ta se bolj zanima za mi-kavno Sonjetko. Vendar brez uspeha, dokler ji ne prinese novih nogavic, ki jih izvabi svoji lastni ženi, češ, da ne more dalje, ker ima noge ranjene od verig. Bedna žena je pripravljena na vsako žrtev, le da obdrži ljubega v bližini, saj ji je on edina opora. Ta prevara in zasmeh hudobnih soujetnic jo zlomita popolnoma. Topo zre pred se, sanjari o zlovesčem jezeru, niti Sonjetkina izzivanja je ne zadenejo več. Pri odhodu sledi mehanično vabilu starca-ujetnika, na mostu pa zadene ob svojo riva-linjo. Kot blisk ji pride misel in že se z njo vred zažene v deroče valove... Otožna pesem pregnancev in rožljanje verig pa se izgublja v daljavo.

Kritike o Šostakovičevi „Lady Macbeth“

o priliki prve izvedbe v Bratislavi 28. novembra 1935

Paul Stefan (Die Stunde):

Dogodki nudijo priložnost za ekstremno, trdo, mestoma rezko instrumentacijo neverjetno raznovrstne, v celoti genialne glasbe. Delo, ki bo mogoče zaznamovalo v zgodovini opere novo razdobje.

*

Rudolf Réti (Das Echo):

Glasba še stopnjuje vse napetosti in vsa razburjenja včasih do skrajnih mej. Na drugih mestih pa glasba omili in pomiri grozo ter včasih celo nakaže zaželeni izhod v onstranstvo. Motorična jakost je izčrpana skoraj do kraja. Opera drvi mimo gledalca, kakor blazen film tragičnega krohota. Poleg zvočne apokalipse pa vsebuje marsikakšno blagodišečo liriko, arijo, romanco. Ta opera, ki je osvojila že polovico sveta, pomeni v okviru sodobne tvorbe eno najmočnejših del.

*

Josef Marx (Neues Wiener Journal):

Odrsko nastrojenje vedno izvirne in popolnoma osebne glasbe je veliko; povezanost ruskega naturalizma z moderno glasbeno tehniko pa je svojevrstna. Po Janačkovi »Jenufi« še nihče ni napisal za operni oder tako močne, naturalistične opere in po Musorgskijevih operah ni ustvaril nihče odrskega dela, ki bi bilo tako nasičeno z ruskim nastrojenjem. Šostakovičeva opera dolgo učinkuje na poslušalca: njena resničnost, njena resnost, sta nenavadni. Uspeh dela je bil velik in bo velik povsod, kjer živi smisel za svojevrsten tuj svet, podan z močno umetniško silo, prikazujoč preproste ljudi v njihovi brutalnosti, v njihovih strasteh, ljubezni in zločinu.

*

Prager Tagblatt:

Šostakovič je napisal k dramatični vsebini glasbo, ki spada med najpomembnejšo tvorbo novoruske opere, učinkovito v svoji peneči se prasili in v močnem dramatičnem izrazu. Poleg ljudskih ritmov stojijo oaze sijajnih melodičnih kantilen. Zadnje dejanje je bogato liričnih lepot in je harmonično sproščenje vsega prešnjega nemirnega, s strastmi prežetega zvočnega sveta.

prevedel pln

Razno

Umrli je član zbora, baritonist A. Erklavec. Pokojnik je že pred vojno vstopil v operni zbor in bil ves čas med stebri našega zbora, nastopal pa je uspešno tudi v manjših solističnih in epizodnih vlogah. Erklavec je spadal v staro gardo naših pevcev, ki jim je bilo petje resničen poklic in je sodeloval pri gledališču, pri društvih in drugod iz ljubezni do petja. N. p. v m.

Jubilej treh članov opernega orkestra.

Ta mesec praznujejo France Dolinar, Anton Klier in Žiga Wohlfart 30-letnico dela v orkestru. Vsi trije člani opernega orkestra so bili l. 1905. angažirani kot poklicni godbeniki v takratno »Društveno godbo«. Tri leta pozneje so prišli k novoustanovljeni »Slovenski filharmoniji«, ki je bila pod vodstvom dirigenta Vaclava Talicha in Frica Reinerja. Sodelovali so tudi pri vseh opernih in operetnih predstavah v slovenskem gledališču do izbruha vojne. Po prevratu so nadaljevali svoj angažma pri Narodnem gledališču, kjer jih je letos zatekel jubilej tridesetletnega dela. Preživeli so ves razvoj, ki ga je napravila naša instrumentalna glasba od njenih skromnih začetkov, pa do danes in soustvarjali našo orkestrsko tradicijo. Čestitamo!

Opere, ki so bile na nemških gledališčih v Nemčiji, Avstriji, Švici in ČSR največkrat izvajane v sezoni 1934/35:

Carmen (375 izvedb), Car in tesar (321), Fidelio (308), Nižava (308), Tannhäuser (292), Rigoletto (268), Bajazzo (264), Aida (260), Madame Butterfly (260), Trubadur (256), Lohengrin (251), Cavalleria rusticana (244), Traviata (235), Tosca (228), Mojstrski pevci (226), Orožar (223), Marta (221), Kavalir z rožo (218), Undina (215), Bohème (214), Čarobna piščal (212), Divji lovec (207), Holandec (200), Giudita (196), Vesele žene windsorske (195), Figarova ženitev (192), Walkira (145), Janko in Metka (144), Arabella (115), Moč usode (109), Prodana nevesta (108), Evangelnik (106) i. t. d.

S. Prokofijev je zložil balet na vsebino »Romeo in Julija«. Izveden bo letošnja sezono v moskovskem Velikem gledališču.

V Leningradu se bo vršil letos velik plesni festival.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Zupančič. Urednik: Matija Bravničar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

KOLINSKA
CIKORIJA

je naš

pravi

d o m a č i
i z d e l e k

Kje kupim najboljšo in najcenejšo moško in deške obleke domačega izdelka?
Pri tvrdki

OLUP JOSIP, Ljubljana
STARI TRG 2

Velika zaloga sukna, kamgarnov iz priznanih tuzemskih in inozemskih tovarn. Obleke se izvršujejo tudi po naročilu in konkurenčnih cenah.
Velika zaloga moškega perila iz lastne tovarne Triglav

TELEFON 35-61

Smučarsko opremo

po najnižjih cenah in v kvalitetnem blagu Vas postreže

KOLB & PREDALIČ
Kongresni trg 4

Katarina Izmajlova

(Lady Macbeth iz Mcerska)

opera v štirih dejanjih (9 slikah) po noveli N. Leskova napisala A. Prejs in D. Šostakovič, prevedel N. Štritof, uglasbil D. Šostakovič.

Dirigent: M. Polič

Inscenator: E. Franz.

Režiser: prof. O. Sest

Boris Timofejevič Izmajlov, trgovec	R. Primožič
Zinovij Borisovič Izmajlov, njegov sin, trgovec	Št. Marčec
Katarina Lvovna Izmajlova, Zinovijeva žena	O. Oljdekopova
Sergjej, hlapec pri Izmajlovih	J. Gostič
Zapiti mužik	Sv. Banovec
Aksjuša	I. Ribičeva
Oskrbnik	A. Perko
I. delavec	M. Kristjančič
II. delavec	M. Simončič
III. delavec	F. Hvastja
Kočijaž	J. Rus

Svatbeni starešina	D. Zupan
Učitelj	J. Rus
Pop	A. Petrovčič
Stražmojster	V. Janko
Polica	F. Marolt
I. žandar	A. Arčon
II. žandar	A. Kolacio
Sonjetka, kaznjenska	F. Golobova
Kaznjene	J. Betetto k. g.
Kaznjenska	Št. Poličeva

Delavci in delavke pri Izmajlovih, gostje na svatbi, policaji, žandarji, kaznjenci in kaznjenske.

Daljša odmor: 15. peti in osmi sliki.

Ojačevalno napravo je dobavila tvrdka R. z. z. o. z. v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Začetek ob 20.

Konec ob 23.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 40-
" II. - III. vrste	36-
" IV. - VI. "	32-
" VII. - IX. "	28-
" X. "	24-
" XI. "	24-
Lože Lože v parterju	120-
" I. reda 1-5	120-
" 6-9	140-

Dodatni ložni	Din 20-
"	22-
Balkon: I. vrsta	24-
" II. "	20-
" III. "	16-
" I. "	20-
" II. "	10-

Galerija: Sedeži I. vrste	Din 12-
" II. "	10-
" III. "	10-
" V. "	8-
" V. "	8-
Stojšče	2-
Dijaško stojšče	5-

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni v opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure
Predpisana taksa za pensum je vračunana v cenah

Predno si nabavite radio aparat si oglejte
zalogo

PHILIPS

RADIO

aparator, pri zastopstvu

H. SUTTNER

Ljubljana, Aleksandrova 6

TELEFON ŠTEV. 34-70

Ugodni plačilni pogoji
Predvajanje brezobvezno in brezplačno
Prodaja na obroke

PHILIPS

NAJVEČJA
RADIOINDUSTRIJA SVETA

